

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-9 У. 15629/14
29.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Руже Урошевић, председника већа, Десе Симић и Томислава Медведа, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А. Д. из Н., бр., кога заступа М. И., адвокат из Б., ул. бр., изјављеној против тужене Агенције за реституцију Републике Србије - Подручне јединице Н. С., ради поништаја закључка број од године, у правној ствари враћања одузете имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 29.01.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним закључком, исправљеним закључком од године, одбачен је, као неуредан, захтев А. Д. из Н., заведен под бројем, за враћање одузете имовине, односно обештећење бившег власника Ј. К..

Тужбом поднетом Управном суду дана године, тужилац оспорава законитост закључка туженог органа, указујући да је дошао у посед документација која му је неопходна за подношење захтева тек по протеку рока одређеног законом, али без своје кривице. Наиме, наводи да је надлежном Архиву Војводине благовремено поднео захтев, али да је одговор на захтев уз потребну документацију пронађен тек године. Како је рок за подношење захтева за враћање одузете имовине истекао године, а целокупна документација му је достављена недељама касније, сматра да је тужени орган био дужан да му у складу са одредбом члана 58. Закона о општем управном поступку, а у вези са чланом 11. Закона о враћању одузете имовине, одреди накнадни рок за исправку недостатака, те да, уколико то не учини одбаци пријаву као неуредну. Међутим, тужени није поступио на описани начин, већ је одбацио пријаву. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорени закључак и обавезе туженог на накнаду трошкова управног спора, у износу од динара.

Тужени орган је, поступајући по налогу Управног суда заведеног под бројем II-1 У. 15629/14 од 09.12.2014. године за доставу списка који се односе на предмет управног спора и одговора на тужбу, поднеском од године, суду доставио само списе, без одговора на тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09),

будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странка и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, Управни суд је, оценом навода тужбе и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из разлога образложења оспореног закључка и списка ове управне ствари, произлази да се тужилац обратио туженом, захтевом број, уз који није достављен податак из члана 42. став 3. тачка 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, односно податак о врсти, затим назив, величина, односно површина, место где се непокретност налази, број катастарске парцеле по старом и важећем премеру, изглед и стање имовине у време одузимања, нити у оригиналу или овереној фотокопији, обавезан доказ из члана 42. став 4. тачка 3. наведеног закона и то исправа о подржављењу имовине, а није ни наведен назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета одузимања, а који се сходно члану 42. став 7. закона мора обавезно приложити уз сваки захтев. Имајући у виду изнето, тужени орган је утврдио да је захтев неуредан, па је исти одбацио.

Одредбом члана 42. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС” бр. 72/11) прописано је да захтев садржи податке о бившем власнику-име, име једног родитеља и презиме, датум и место рођења, пребивалиште, односно боравиште у време одузимања имовине и држављанство, односно назив и седиште задужбине (тачка 1.); о одузетој имовини на коју се захтев односи-врста, назив, величина, односно површина, место где се непокретност налази, број катастарске парцеле по старом и важећем премеру, изглед и стање имовине у време одузимања, односно одговарајући подаци за покретне ствари (тачка 2.); о подносиоцу захтева-име, име једног родитеља и презиме, податке о рођењу, пребивалишту, држављанству, јединствени матични број грађана, име, презиме и пребивалиште пуномоћника, односно назив и седиште задужбине, податке о лицу које представља задужбину и лицу које заступа задужбину (тачка 5.); о правној вези подносиоца захтева са бившим власником (тачка 6.).

Одредбом члана 42. став 4. истог закона, прописано је да се уз захтев прилажу, у оригиналу или овереној фотокопији, следећи докази: за податке из става 3) тачка 1) и 5) овог члана-извод из матичне књиге рођених, односно умрлих, извод из регистра у коме је задужбина уписана, пуномоћје, а ако подносилац захтев нема стално пребивалиште на територији Републике Србије и пуномоћје за лица овлашћена за пријем писмена, као и други доказ на основу којег се могу несумњиво утврдити тражени подаци (тачка 1.), за податке из става 3. тачка 4) овог члана-исправа о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт, уз конкретно навођење предмета одузимања и сл. (тачка 3.); за податке из става 3. тачка 6) овог члана-извод из матичне књиге, решење о наслеђивању, извод из регистра правних лица, односно други доказ на основу којег се може несумњиво утврдити правна веза подносиоца захтева са бившим власником (тачка 4.).

Одредбом члана 42. став 7. наведеног закона, прописано је да захтев мора да садржи податке из става 3. тачка 1), 2), 5) и 6) овог члана. Уз захтев се обавезно прилажу и докази из става 4. тачка 1), 3) и 4) овог члана.

Одредбом члана 43. став 1. поменутог закона, прописано је да захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. овог закона и уз који нису приложени докази из тог става, одбациће се, као неуредан.

Како тужилац уз захтев није доставио обавезне податке из члана 42. став 3. тачка 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, који се односе на непокретност која је предмет захтева за враћање, а није доставио ни обавезан доказ из члана 42. став 4.

тачка 3. наведеног закона, односно исправу о подржављењу имовине, нити је навео назив, број и годину службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета одузимања, то је правилно, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је одбацио захтев тужиоца као неуредан, будући да нису били испуњени законом прописани услови из цитираног члана 42. став 7. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Суд је ценио наводе тужбе и доказ приложен уз тужбу али је нашао да исти нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари. Ово стога, што је тражени доказ од стране Архива Војводине издат дана године, али тужилац суду није приложио доказ када је Архиву поднео захтев за издавање доказа, нити је доказао када је од Архива примио писмено датирано са године, односно није доказао да није био у могућности да га до истека рока за подношење захтева достави туженом органу. Осим тога, акт који је приложен уз тужбу - одлука Градске комисије за конфискацију по члану 30., заведена под бројем од године, не садржи потребне податке, органу неопходне за идентификацију непокретности и права на њима, па и да је благовремено приложена уз захтев, не би била од утицаја на другачију одлуку у поступку пред органом управе.

Поред наведеног, суд је ценио и навод тужбе којим се указује да је тужени орган био дужан да тужиоцу наложи уређење захтева у складу са одредбама Закона о општем управном поступку, али је нашао да исти није основан. Наиме, у поступку враћања одузете имовине и обештећењу, примењен је посебан пропис, који у целости регулише поступак по поднетом захтеву, као и подзаконски акти који прописују садржину доказа који се прилажу уз захтев, са ког разлога нема сходне примене одредаба Закона о општем управном поступку.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, обзиром на успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, применом одредаба чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), који се у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.01.2015. године, II-9 У. 15629/14

Записничар
Сандра Пауновић,с.р.

Председник већа-судија
Ружа Урошевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС/ЈЗ